

Daniely 2000

Všechno nejlepší Danielo.....

DANIELY 2000

Tak a prázdniny jsou pryč. Nastalo září a s ním i první post-expediční výprava. Díky Martinovi s Digem máme všichni, co jsme byli na Expedici, komplet nové řazení a nové pláště a opraveny všechny poruchy, které vznikly na EXPEDICI. Dig si dokonce pořídil nová super kola se zpevněnými ráfky, takže se mu už snad nestane, aby se mu vyrvál nýpl z ráfku.

Poslední předexpediční výprava byla pro nečekanou hektičnost zrušena. Jednak nějak nebyl až na Martina a mě nikdo, kdo by vyjel, a jednak ani nebyl čas. Panoval totiž shon kolem příprav na Expedici 2000. Dále byl zatraceně blízko konec školního roku, což spolu s pracovním vytížením zaměstnaných členů Hell's způsobilo, že nikomu ani nevadilo, že byla výprava zrušena. Podařilo se však prodloužit o jeden víkend dobu trvání Expedice, takže vlastně o nic nepříjdeme. Ale shodou okolností to byla zrovna výprava „Martinova“, kdy měl celou trasu výpravy připravit a řídit Martin. A protože jsme nechtěli, aby byl ochuzen o potěšení se potit nad mapou a vypořádávat se s Digovými „opravnými vstupy“, byla mu navigace svěřena právě na této výpravě s názvem „Daniely“. Takže já vím akorát to, že se někam jede, že by nás měla být pěkná tlupa a že je sraz v 16.00 na Pražačce. O víc se nestarám. Mrk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	5046	0	0	18

Sraz je opravdu v 16.00. Účast přislíbila taková esa jako Jarda nádražák se svou přítelkyní, Michal bez své přítelkyně, Martin s přítelkyní (Terezou), Tereza se svým přítelem (Martinem), Markéta se mnou a Já s Markétou. To je lidí co!? Dig.

Skoro všichni jsme se sešli v 16.00. Všichni až ... hádejte na koho...

... správně ... jsme všichni až na Michala.

Čtete 2. stránku výpravy pojmenované podle nějaké Daniely, která slaví v těchto dnech svátek.

V mezičase máme aspoň možnost seznámit se s Jardu a s Rendou. Jarda jezdíval s Hell's Tour v dřívějších dobách. Nyní se ozval a projevil zájem zase znovu začít jezdit. Vzal s sebou i Rendu, která jede s Hell's Tour poprvé, ačkoliv jinak je tato osůbka, zdá se, velmi zdatná jezdkyň.

Michal se přiřítíl s asi dvaceti minutovým zpožděním. Než nám stačil sdělit mraky informací, je půl pátý. Konečně vyrážíme.

Jde to nějak ztuha. Vyjíždíme kopeček na Balkán, potom jedeme kolem pumpy „U Korandy“ a pak okolo Malešické teplárny. Teda řeknu vám, nic moc. Čtyři týdny po expedici, fyzička v pr..., nechci říct kde. *Jenom to klidně řekni – v prčicích!* Teprve po nějakých deseti kilometrech jsem schopna rozumnější jízdy. Koukám, jak jsou na tom ostatní. Dig s Martinem jsou v pohodě a uhání kdesi vepředu. Jarda s Rendou taky. Terka jede kousek za mnou a Michal je úplně poslední. Čekáme na něj. Jede se mu asi nejhůř. Byl s námi naposledy někdy na jaře a ani na Expedici nebyl. Navíc mu chybí vzduch v duši, takže v Dubči zastavujeme a Michal dofukuje.

Po chvíli pokračujeme. Jedeme klasickou výjezdovou cestou přes Babice, Babičky, Doubek a Vyžlovku. Tam jsme přijeli na hlavní silnici. Po ní teď pojedeme několik kilometrů. Míjíme KNČL a za ním odbočujeme na Nučice. Setmělo se. Jedeme tmou a všichni různobarevně blikáme. Teď teprve pořádně vidím, jaká je nás šílená tlupa.

Terén je docela příznivý a Uhlířské Janovice se blíží. Ale taky cítíme únavu a hlad. Chtělo by to nějakou večeři. Projíždíme moc pěkným údolím. Ve dne to tady musí být úžasný. Teď je to

Čtete 3. stránku výpravy pojmenované podle nějaké Daniely, která slaví v těchto dnech svátek. tady strašidelný. Po louce vedle silnice se válí bílá mlha nasvícená namodralým světlem Měsíce. Scházejí tu jenom tančící rusalky.

Mrk.

To je pravda. Taky bych se rád podíval na pěkné holky. Dig.

Jde mi z toho lehké mrazení po zádech. Obzvláště, když jedu sama. Stalo se totiž to, že mi všichni nějak ujeli. Za mnou už jede jenom Michal. Kolem desáté brzdíme na kraji Uhlířských Janovic. Je tady nějaký osvětlený objekt. A píšou tu, že je to restaurace. Venku postává několik mlad'ochů. Dozvídáme se ale, že už zde nevaří, protože tady probíhají taneční a posílají nás dál, na náměstí. Na křižovatce opravdu jakási hospoda je. Nevím, jestli to lze nazvat náměstím, ale je nám to jedno. Mají otevřeno non-stop, tedy něco pro nás. Parkujeme kola a jdeme dovnitř. Objednáváme si pivo a jídlo. Po chvíli přijíždí Michal. Je docela hotovej. Poznává se to tak, že nemluví. Sedli jsme si ke stolu. Obsluhuje nás místní kuchař: starší, velmi břichatý pán, mírně pod vlivem. Ptá se Michala: „Co si dáš?“ Michal si objednáva polívku, sekanou a nějaké čínské jídlo s kroketama. Kuchař: „To si dáš?“ Michal: „No.. Jo..“ „Tak jo,“ na to kuchař. Jídlo nám pak nosí postupně, protože má jen jedny ruce a nejsme tu sami.

Objednala jsem si polívku a pak špagety. Ta polívka mě nějak zasytila a ty špagety navíc nejsou moc dobrý. A tak sedím nad plným talířem těstovin, když se tu objevil zas ten kuchař: „Ty špagety Ti nejedou? Tak tady budeš sedět, dokavad' to nesníš!“ No, to jsou pěkné vyhlídky.

Nakonec jsem to naštěstí dojítat nemusela. Jsme všichni přejedeni a je třeba zase popojet. Před hospodou sedí nějakí lidé a ptají se nás, kam jedeme. Pak nám radí jinou trasu, než spáchali Martin s Digem. Nu dobrá, necháme si poradit. Přiblíkáme se, neboť se docela přikosilo.

Do Nepoměřic, našeho dnešního nocležiště, je to odsud asi deset kilometrů. Jedeme tmou. Všichni už se těšíme, až zalezeme do spacáčků. Kolem půl dvanácté stavíme u Pavlovy stodoly. Pavel tu už není. Podle sousedů tu byl asi kolem desáté. Chystáme se ke spánku na zahradě pod jabloněmi. Parkujeme kola, vyklízíme spadaná jablka z místa noclehu a potom uléháme. Jau jau ... sakra, ležím na jabku. A tady je další ... Michal pronáší do ticha: „Ležím

Čtete 4. stránku výpravy pojmenované podle nějaké Daniely, která slaví v těchto dnech svátek. pod takovým obrovským jabkem, který je přímo nade mnou.“ Tak teda dobrou noc. Mrk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Nepoměřice	52.5	5119	73.2	18.5	24 - 8

Ráno 9.9. sobota

Probouzím se. Co je to za zvuk? Otvírám oči. Vedle sebe vidím Diga. Otáčím hlavu. No to snad né. To jsou husy a kohout a podobná havěť od sousedů. Husy pochodují po dvoře a kejhají jako o život. Do toho jim kokrhá kohout, no prostě nádherný ráno. Už se nepokoušíme spát. Chudák Dig. Ještě by totiž rád spal.

Jarda si s husami výborně rozumí. Povídá si s nimi jejich řečí, plaší je, čímž způsobuje, že husy lítají po dvorku a ječí jako šílený. Do toho se ještě ozývá ten kohout. Husy na každé jeho

Čtete 5. stránku výpravy pojmenované podle nějaké Daniely, která slaví v těchto dnech svátek. zakokrhání reagují výstražným zasyčením. No, spát se už opravdu nedá.

Standardně snídáme, balíme a před desátou odjíždíme. Ještě ochutnáváme Pavlova jablka a pak jedeme přes Nepoměřice pryč. V Kralicích mají otevřené „Smišené zboží“. Dokupujeme nějaké pití, přičemž jsme opět středem pozornosti místních, kteří postávají u „smišáku“ zřejmě od rána a z nudy nasávají jeden lahváč za druhým. Pokračujeme podle trasy, přes Zbraslavice (*tohle jméno si dobře zapamatujte*) a Červené Janovice. Je krásný den. Praží slunce a je docela vedro. Jede se dobře a je to tu hezký. Neděje se nic významného. Frčíme skrz jednu vesničku za druhou a za chvíli brzdíme ve Zbýšově. A protože tu mají výbornou hospodu a je zrovna poledne, tak se tady najíme.

Diga cestou bodla vosu. Vlítla mu zezadu pod helmu a bodla ho do hlavy. Hlava ho bolí a stěžuje si na potíže se stabilitou. Naštěstí už zastavujeme u hospody.

Oběd je výborný. A po něm ... jako vždy ... se nám nikam nechce. Co se takhle někde rozplácnout na sluníčku a chvíli se válet? Dig souhlasí. Je vidět, že mu opravdu není dobře. Jinak by něco podobného nepřipustil. Zvlášť když do cíle výpravy zbývá spousta kilometrů.

Ve Zbýšově je rybník. Zkusíme se k němu dostat. Jakási paní nám doporučila cestu. Je tu travnatá plážička. Zaparkovali jsme kola pod stromy, vytáhli karimatky a lehli si do stínu. Je opravdu nádherně. S Jardou a Terkou jdeme vyzkoušet vodu. Je studená. Po zbytek odpoledne se válíme. Pomalu se rozplývá vidina toho, že ještě dneska dojedeme na Seč. Ležíme asi dvě hodiny. Digovi není líp. Renda mu dala jakýsi prášek tlumící alergickou reakci, ale nezabral. Kolem páté domlouváme změnu trasy. Začneme se pomalu vracet zpět ku Praze.

Takže nejprve jedeme do Bohdanče. Cestou překonáváme asi 2 km terénem po žluté turistické. V Třebětíně je směrovka Zbraslavice 9 km. Tak tam jsme byli dneska ráno. (*Vidíte, říkal jsem, že si to máte pamatovat.*) Pokračujeme na Ostrov. Tak se

Čtete 6. stránku výpravy pojmenované podle nějaké Daniely, která slaví v těchto dnech svátek. jmenuje jedna vesnička v lesích nad Sázavou. Cestou několikrát zastavujeme a čekáme na Michala a na Rendu. Nějak jí asi nesedl ten dnešní oběd zakončený zmrzlinovým pohárem, protože teď má nějaké potíže.

Už se setmělo a my klesáme nádherným údolím. Najednou je tu odbočka a žlutá turistická značka. Vypadá to, že by to mohla být zkratka. Kluci navrhnou cestu vyzkoušet. Tak jo. Sjíždíme k nějakým barákům a najednou je tu lávka přes potok a pak už jenom lesní cesta strmě do kopce. No hurá. Už to vypadalo, že si na téhle výpravě nic neužijeme. Naštěstí se tady ještě dá jet, za použití nejlehčích převodů. Pak zase kousek klesáme a pak následuje cesta prudkým kopcem vzhůru. Něco mi drhne v kole. Co to jenom může být? Je už tma a nevím, jak si posvítit. Ostatní mi už utekli. Vleču kolo do kopce. Občas přede mnou problikne světýlko z něčí výstrahy. Alespoň vím, že jdu správně. Něco tam vzadu pořád drhne. Zastavuju. Prohlížím kolo, ale v té tmě vidím úplně prd. Kousek přede mnou něco je. Je to člověk nebo strom? Stojí tam nějaké zvíře nebo co to je? Zapínám světelný dělo. Stojí tam Jarda a je úplně potichu. Fuj, tys mě ale vylekal! Směje se mi, že prý si chtěl tiše lehnout vedle cesty a pak zašeptat dle vzoru Donutíla: „Jak se ti šlape?“ Jo, tak tohle mi v té tmě udělat, tak to rozhodně nepřežiju ve zdraví. No nic.

Doháníme Rendu. Tedy spíše její kolo, který leží uprostřed cesty. Renda je přidřepá někde v jehličí. Čekáme na ní. Renda mi potom svítí svojí baterkou, protože už mě rozčilují ty divné zvuky ze zadního kola. Už to vidíme. Mezi blatníkem a pláštěm je přidřený klacek a drhne tam. Tak pryč s ním a pokračujeme ve stoupání. Kdo ví, kde už jsou ostatní. Naštěstí už jsme skoro nahoře. Tam na nás čekají naši kamarádi a přátelé. Další ležej na kládách tam kde vede silnice, po který pak jedeme dál. Je úplná tma. Hledáme hospodu, kde by nám uvařili něco k jídlu. V Hranici bychom měli odbočit na Hodkov. Ptáme se místních na nějaké pohostinství, ale posílají nás do dva kilometry vzdálených Zbraslavic. Cože? Zbraslavice? Tam jsme přeci byli ráno. *(No vidíte, zase to jméno)* Nedá se nic dělat. Pojedeme tam a dál se uvidí.

Čtete 7. stránku výpravy pojmenované podle nějaké Daniely, která slaví v těchto dnech svátek.

Na náměstí mají prý dvě hospody. Stavíme u té první. Martin jde na průzkum. Zevnitř se ozývá hluk a hudba. Mrk.

No, hudba. Sem doléhají především disharmonické skřeky harmoniky vedené zcela opilou rukou ožralého harmonikáře. Dig.

Asi tady bude nějaká venkovská zábava. Zkusíme tedy tu druhou. Jenže tam právě přestali vařit, protože kuchař prý odchází domů. Tak se zase vracíme nahoru do té první. Mezitím se tam uvolnila nějaká místa, takže jsme se v pohodě naskládali k jednomu stolu. Mají tady velký sál a stoly sestavené do „Účka“. Popíjí se tu pivo, někdo hraje na harmoniku a další zpívají. Docela to tu žije. Objednáváme si nějaké jídlo, většinou jenom něco malého. Kromě Michala. Ten se opět pokouší vyvézt obsluhu z míry. Objednává si dva mini utopence, potom svíčkovou se čtyřma knedlíkama a na to ještě steak se sázeným vejcem, ale jenom s poloviční porcí kroket. A když si potom ještě poručil 3 utopence a 3 rakvičky se šlehačkou, tak to už sympatická servírka dost nevěřila. Já jenom nechápu, kam to ten Michal dává.

Po příjemné večeři jedeme najít místočko na spaní. Terce se už klíží oči, i my ostatní jsme unavení. Vyjíždíme ze Zbraslavic po té samé cestě, po které jsme sem dopoledne přijeli. Z údolí najednou zavanul strašný chlad. To se nám nelíbí. Dole teče nějaký potok a v noci tu bude pěkná zima. Přejíždíme koleje. Je tady nějaká cesta podél kolejí. Pokračuje mírně dolů, takže jsme se nakonec rozhodli, že zůstaneme na té cestě. Snad nebude moc frekventovaná. Usínáme pod širým nebem plným hvězdiček. Některé padají, ale kam ... to už jsem neviděla. Mrk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Zbraslavice	60.0	5178	58.8	16.0	28 - 4

Čtete 8. stránku výpravy pojmenované podle nějaké Daniely, která slaví v těchto dnech svátek.
Ráno 10.9. neděle

Před osmou nás probudil vlak. Dále tu zněl halas hus, kohoutů, štěkajících psů, řvoucích hrdlíček a zvonících zvonů. Je tu dost živo. Courají se tu davy pejskařů a chatařů a jiných luft'áků. Vrcholné číslo nám potom předvedl děda s traktorem. Přijel od vesnice, bravurně se vyhnul našemu ležení, ale Martin s Terezou stáli přímo v cestě. On nezaváhal ani na moment, zacouval asi 3 metry zpátky, až to vypadalo, že se chce rozjet a převálcovat je. On je ale zleva objel vysokou travou.

Jinak to zase vypadá na krásný den. Svítí sluníčko, sušíme navlhlé spacáky, snídáme a balíme. Po snídani jedeme. Vracíme se do Zbraslavic a odtud na Krasoňovice. Pořád nahoru dolů. Je krásný počasí. Svítí slunce a je docela horko. Jedeme na Polipsy a Rataje nad Sázavou. Cestou ochutnáváme jablka a hrušky, které rostou podél silnice. V Polipsech jsme nějak minuli odbočku. Navigátoři provádějí poslední úpravu trasy a definitivně teď pojedeme přes Kácov do Divišova. Sjíždíme tedy do Kácova.

Tam mají otevřený obchůdek s potravinama. Jarda s Rendou a s Michalem dokupují nějaké pití a mlsy a pak pokračujeme. Stoupáme do kopce a je strašný horko. A když jsme nahoře, tak zase jedeme dolů. A po dlouhém sjezdu zase následuje stoupání. A to už jsme v Divišově na náměstí a jdeme do známé hospody na oběd. Renda se přiznala k tomu, že by potřebovala být kolem páté hodiny v Praze. To teda nestíháme. Bude se muset někde odpojit a použít k návratu vlak.

Po jídle hned pokračujeme dál. Jedeme přes Ostředeck a Chocerady. Docela pospícháme. Terka by totiž měla být doma v 19.00. Z Chocerad jedeme po červené turistické podél Sázavy do Senohrab. Tam se na nádraží odpojuje Renda a posléze i Michal. Má pocit, že by do Prahy ve zdraví nedorazil. Takže dál nás jede jenom pět.

Ze Senohrab jedeme přes Zaječice, Kovářovice a po polní cestě do Dolní Lomnice. Za Dolní Lomnicí rostou u silnice výborná jablka. Jsou docela osvěžující. Ještě jedno tradiční pivo v Popovicích a pak zase uháníme ku Praze. Trvá to ale dýl, než jsme předpokládali. Terka volá domů, že jsme zdrženi a že přijedeme o

Čtete 10. stránku výpravy pojmenované podle nějaké Daniely, která slaví v těchto dnech svátek. hodinku později. Nic nám už pak nebrání tento časový termín dodržet. Na stadión přijíždíme pár minut před dvacátou hodinou. Sláva nazdar výletu, nezmokli jsme, a jsme tu!

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	56.0	5277	98.9	16.7	29 - 17

Celková technická data:

Účast: 7 cyklistů a cyklistek: Martin, Michal, Jarda, Dig, Tereza, Renda, Markéta

Oficiálně přiznaná kilometráž: 231 km

Příští výprava: Podzimněovocná 29.9. – 1.10. 2000

Tak čau!

Čtete 11. stránku výpravy pojmenované podle nějaké Daniely, která slaví v těchto dnech svátek.

© Hell's Tour+ 2000
„D“ & „Ma“
Neprodejné

Tak, to by byla 11. stránka.